

ВОВЧЕНЯТА

ЧАСОПИС ДЛЯ ДІТЕЙ

Ч. II.

МЮНХЕН

1946

Молитва Зорянки

Бозю добра,дорогенька,
Дай,щоб здоровенька
Все була нам ненька!
Дай,щоб я і Галя,
Братчик теж і ляля -
Все були чемненькі,
До науки все пильненькі

Ох,Ісусику наш любий!
Близько ми - погуби,
Хто нас приголубить,
Як не Божа Мати?!
Нас прогнали з хати...
В чужині холодній
-Ваші діти ми сьогодні!

Архангеле Михаїле!
Дай,щоб ми все вміли,
Дай кріпкої сили:
Поможи прогнати
Погань всю із хати;
Щоб кінець був злому,
І вернулись всі додому!

Дядько Мирон.

–Гляди,як мій човник перестрибує буруни ! – кричить Івасик ,гордий із свого діла.Віжить із бігом струмка,що гадюкою б'ється до річки..

За ним поспішають Петрик і Надюся... Їм ще Івасикові не дорівняти!.. Все ж радіють , як і він,його човником; він чейже їхній стар – ший братчик!...

–Зачекайте! Зачекайте!.. Хай я теж погляну на човника! – гукає за ними Марічка. Вона на два роки молодша за них,тож не годна так швидко бігти... ледве-ледве дріботе своїми товстенькими ніжками.Вітер грається її косичками, вона вся червона,задихана...біжить,котиться як яблучко:їй теж цікаво поглянути,як Івасиків човник перестрибує буруни!..

Діти може заждали б,та човникові ніколи, – поплив,поплив,лиш білий смужочок тягне за собою,а їм же ж пильно за ним слідкувати!...

Саме човник дістався в крутіж.

–Потоне! –закричали враз Петрик і Надюся.

–Куди там! Бачиш,як змагається з виром!.. – говорить спокійно Івасик.Він певний,що його човник переборе перешкоду.

Човник став сторчака...знову вирівнався... перехилився на бік...пішов млинця...–і поплив зі струєю...

–Завертай наліво!... Виминай крутіж!– приказує Івасик,наче сидить при кермі,а човник наче слухає його наказів: завертає наліво,виминає крутіж... пливе,пливе... прямує до річки... Туго вигнулися вітрила!.. На найвищій щоглі лопотить прапорець!..

Саме човник доплив до того місця,де струмок

невеличким водоспадом вливається до річки.

Івасик нахилився над струмком,щоб спинити човника,та він завернув до другого берега -Ще мент,і плигне в річку... Тільки його оглядатимеш!..

Івасик перестрибує струмок.Петрик,Надюся собі ж,а човник,немов у піжмурки грається,завертає назад!..

Надбігає задихана Марічка.Вона цікава,цікава побачити човника.А тут ще нагода прислужитися теж до діла!

Марічка нахилилася над струмком,ось-ось досягне рукою човника,а човник наче в'юн вислизнувся з руки...Марічка за ним,а він вперід , Марічка собі ж...

Тут діти на ввесь голос закричали.Човник тільки плигнув у річку,а за ним покотилася наче яблучко Марічка . тільки бульбашки забулькотіли в тому місці,де впала...

Івасик оцінює положення: тут треба ділати!.. Наче пструг кидається за Марічкою.Вода піднялася вище берега й зимною плахтою закрила Івасика... а він он-де кілька метрів від берега винурився з води... Хлипнув повітря,навіть не чує,як холодна весняна вода пече наче розжарене залізо,в його хлоп'ячу свідомість вдирається страшна дійсність: Марічка потонула! Марічка,його наймолодша сестричка не живе!..Через його ж таки неувагу!.. Ні! Цьому не бути!..

Івасик знову пірнув під воду. Паде наче камінь що-раз глибше,глибше... розгортає руками на боки,шукає сестрички.

Івасика схватило щось за горло,дусить,давить... та в нього одне на думці:віднайти Марічку! Ось зударивсь з чимось...

-Є...- мало не крикнув на ввесь голос.Та це був тільки кіл,що сторчав із дна.Івасик шукає руками в намулі,кидається наче щука,то вліво,то вправо...Виплинув на верх,зачерпнув повітря і знову пірнув і знову виплив...

Знесилений,скостенілий зі зимна,паде на дно... Вода заливає його свідомість,зневіра

вдирається в його ум...

Івасик тоне...коли зимна хвиля кидає йому в обійми щось,щось таке холодне,скостеніле як він сам.Щось лагідно скобоче його по личку,наче ненька пестить...

В Івасика розгоряється остання іскорка свідомости:Марічка,це ж її холодне тільце в нього в руках... це ж її косички шовком торгають його виски!... Марічка,його маленька сестричка!..

...А може вже не живе!?

Ні,цьому не бути!..Ненька цього не пережи - лаби! В ньому зроджуються нові сили,він наче видра випливає наверх.Одною рукою держить Ма -

річку над водою,а другою гребе,гребе,.. наче хто десять весел приправив.

-Марічка мусить жити!..

Ось вже ногами вдарив по дні,щось наче важкий камінь скочується з грудей Івасика до води:він іде наче левадою,шовком в'ється травиця, скобоче по кістках... В торбі гупають книжки , він вертається зі школи домів.Йому назустріч біжить Марічка,він саджає її на руки,а вона обнявши його шию,щебече:"А зробиш мені ліжечко

для ляли?!"

Мала щебетуха! Несе її на руках до мами, що жде їх на городі. Ненька простягає свої руки до них, горне їх обоїх до своїх теплих грудей... Івасикові так солодко, солодко!..

- -

Марічка врятована... Ненька на крик дітей прибігла над річку саме впору, Івасик знесилений вже ледве-ледве доходив до берега, та неньчині руки схватили його...

Івасикові ще довго прийшлося боротися з простудою, це була боротьба...не менша і не менш грізна, як з хвилями річки. В гарячці кидався по ліжку, неначе плавав по воді, розводив руками, мовби шукав Марічки, а часто по хаті розлягався його голос: "Марічка мусить жити!"

Ненька сторожила день і ніч біля Івасика й Марічки, раз-ураз прикладала їм оклади до голівок, гасила гарячку...

Вкінці Івасик розплющив очі й перше, що промовив це: "Марічка!"

А ненька усміхаючись весною, докінчила: "Буде здоровенька!".

Дядько Мирон.

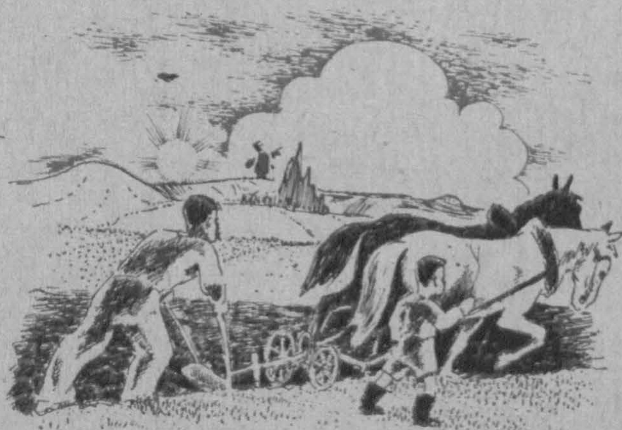

Де ще краща є весна?

Зайчик стрибає в ліску,
Скаче,скаче по лужку...
Ох,як ве́село-ве́сна!..
Там струмочок,тут калюжка:
-Дай,здійму́ сво́го кожушка!
Дай,помию лабки,вушка!..
Це ж хвилина радісна!..

Жайворонок прилетів,
Лине,лине любий спів...
Ох,як весело,-весна!
Тато оре,засіває,
Юрчик коні поганяє,
Жайворонок їм співає...
Скільки радости,хісна!..

Прилетіли ластівки,
Ліплять, ліплять вже дімки...
Ох, як весело, - весна!..
...Приглядаються дівчатка:
Ох, гніздечко мов палатка,
Виклюються там малятка,
Стане хатка їм тісна!..

Зеленіють вже садки,
Вкрив зелень всі грядки,
Зійде морквиця рясна!..
Ненька грядочку копає,
Садить, сіє, підливає;
Любця неньці помагає...
Де ще краща є весна?!..

Дядько Мирон

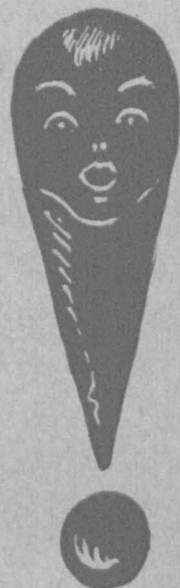

Ось метелик: блим, блим, блим!..
Я біжу, біжу за ним...
Я лечу... крилець не маю,
Я метелика спіймаю...
    А метелик-наче пух...
    Я біжу... заперло дух...
    Всів метелик між квітками,
    Досягну ось-ось руками...
Що ж, лиш крильця розіп'яв,
Наче вітер квітку зняв...
Гей, несе, несе під хмари,
Тут йому я не до пари!..
    Я подумати не встиг,
    А метелик тільки-плиг,
    Мов вишиваний платочок
    Всів спочити на квіточок...
Я навшпиньки... тільки-скік!
Ось метелик... Є ... Не втік!..
Б'є він крильцями, тріпоче,
В мене серце так стукоче!...
    ...Я метелика спіймав...
    І пустив... я вільність дав...
    Я біжу, біжу полями...
    Розкажу усе те мамі!..

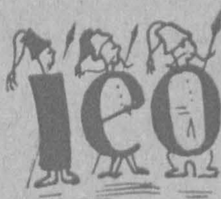
Стрибожич.

Оклик

Я - не простий неборак!
Я - козацький оклик - знак
У книжках:слова,рядки, -
Моє військо,козаки.

Перед ними я іду,
Мов до бою їх веду.
Йдуть рядки,як військо в бій...
- Вправо! Вліво! Стати! - Стій!

Я не простий неборак!
Я - щоденний оклик - знак!
Часто кличу:Гей! Іване!
Дарко! Прокопе! Степане!

Будьте чемні! Не пустуйте!
Не насмічуйте! Не плюйте!
Ноги чисто витирайте!
В носик пальчиків не пхайте!

Кость Вагилевич.

Травень

Ми ідем,ідем у гай,
Де квітки,зелений май-
Травень нас схватив в обійми,
З ним в танок ідем якстій ми!..

Ми ідем,ідем у луг,
З нами травень вірний друг,
Килим стелить нам під ніжки,
Линуть лугом жарти-смішки...

-Гей,ти травне!-Не зводи!..
Ти ж не цей,що був-іди!..
Прийдеш,прийдеш по-старому
В ріднім краю,-не в чужому!..

Дядько Мирон

Була війна страшна і зла,
Що принесла руїну,
Тоді Ганусенька пішла
З батьками на чужину.

Пішла матусенька й сестра
Скитатися світами,
А брат лишився край Дністра
Боротись з ворогами.

Минали дні сумні,сумні-
Нема вісток від брата,
І снились лиш Ганусі в сні:
Край рідний,рідна хата.

І спомин лиш неначе сон
Приходив до Ганусі:
Садок вишневий край вікон,
В хатині спів матусі

Одного дня,літнього дня
Гануся йшла до школи,
Тоді раділа вся рідня,
Щаслива,як ніколи.

Бо ось Гануся принесла
Свідоцтво і похвали;
Що пильна в школі все була,
Всі вчителі признали.

Раділа мати і що крок
Хвалилась раз-по-разу:
-Моя Гануся без двійок
Скінчила першу клясу...

Читати вміє як стара,
Англійську мову знає,
Рахунки вміє,що аж страх...
Рисує і співає...

Свідоцтво батько оглядав,
Хвалив він пильну доню
І на головоньку поклав
Свою тверду долоню.

Потім сказав до доні він:
-Ти вчишся дуже пильно,
Учитель твій не раз один
Тебе хвалив теж сильно...

Тож ти скажи мені в ту мить:
Який дарунок маю
Тобі за пильність ту купить
В чужім,нерідним краю?

Чи книжечку купить як дар,
Чи ляльку на розраду,
Чи панчішок хоч кілька пар,
Чи може чеколяду?

Тоді зідхнула Ганя так
Жалібно й відповіла:
-Не хочу ляльки я ніяк
За те,що вчитись вміла.

Лиш так зроби,татусю мій,
Про це Тебе благаю,
Щоб ми вернулися в дім свій,
До рідного,до краю...

Щоб я побачила-не сон,
Що сниться часто,тату,
Лише садок наш край вікон
І любу рідну хату!-

О.Бабій.

Нечемне Вороня

Ох,нечемне вороня
Кряче,кряче без пуття...
-Тихо!Бачиш я учуся,-
Каже лагідно Надюся.

Лекцію навчитись-жах!
Це ж не гульки на гілках!..-
Вороня,мов не до нього,
Кряче,кряче...що ж в тім злого?!

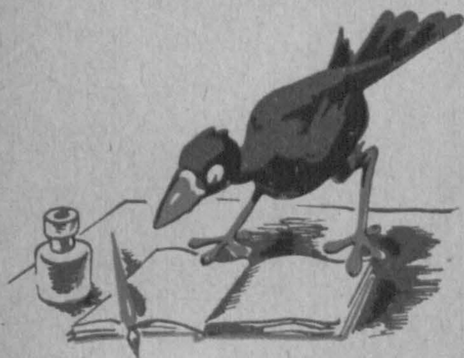

Наді вже урвавсь терпець.
Тож говорить накінець:
-Кряч,нахабо обридлива!-
В ушка пальчики встромила.

Надя пише: о,н,я...
Кряче,кряче ороня...
-Як-же ж можна тут писати?!
Треба ж мислі всі зібрати.

Бачить Надя - шкода мук,
Вороня кричить мов крук,
-Вибігла надвір із хати,
Щоб нахабу цю прогнати...

Вороня скік у багно,
Звідти плигнуло в вікно,
Наче ждало лиш хвилини,
Щоб влетіти до хатини.

І на зшитку стало там,
Дзюб роззявило ще й вам!..
Бачте.хоче прочитати,
Що почалося писати...

Ох,написано ж таке,
Щось кумедне і тяжке!
-Бачиш,Надю,шкода злитись:
Хочу теж чогось навчитись!.

Надя в хату:Ой, чекай!-
Вороня-плиг-і у гай...
На зшиткові лиш дві плями,
Що остались за ногами!

Дядько Мирон.

Питальник

Я - малий, кривий значок
Як на вудочці гачок.
Я таку привичку маю -
Всіх затримую, питаю:
Хто? Що? Звідки? Як? Чому?
Де? Куди? Кого? Кому?
Скільки? Чим? Розбила? Нащо?
Баба? Била? Прутом? Защо?

Я собі малий значок,
Як на вудочці гачок...
Я потрібний всім і всюди:
В хаті, в школі, в церкві, в суді,
На торговиці, в крамниці,
В полі, в майстерні, в лічниці...
Та ввесь світ, куди не глянь -
Чи не повний міх питань?

Кость Вагилевич.

НЕЧЕМНА КИЦЯ

Кицю-Мицю, Волоцюго, де ти бувала, що у тебе пім'ятий кожушок, розірване вушко, загублені сап'янці і подерті штанці?!

-Де? - Я три дні і три ночі у млині сиділа. Молола пшеницю на пироги, на паляницю!

-А мишей, щурів ловила?

-Ба! - Не їла і не пила! - Я три ночі не спала Мишам, щурам жити не давала.

-Ой ні! - Не так!

-Ти у сусіди на запічку грілась....Як день так ніч у теплі спала...А кожного ранку, спивала з мо - лочка сметанку...

А на кінець ти вкрала ковбаску і кусок сала!

Тому це в тебе - пім'ятий кожушок, розірване вушко, загублені капці сап'янці і подерті останні штанці!...

Олена Цегельська

"Вовченята" часопис для української дітвори. Видає: Видавництво „Вовченята", Мюнхен-Фрайман.

Редагує колегія. За редакцію відповідає Володимир Оренчук.

Адреса Редакції і Адміністрації: о. Петро Даревич.

Гляньте, хлопчики, дівчатка:
Он-де хатка - мов палатка...
Дим із комина іде
Стежечка в село веде...
Тож подумайте хвилинку.
Бо ось бачите хатинку:
Де ж пливе тут пароплав,
Що наш Юрчик збудував?..

/Подав Юрчик Даревич
з Фрайману./

В'язка загадок

Гей, сідайте, любі діти,
Біля мене у куток-
Я приніс для вас сьогодні
Цілу в'язку загадок:
1.Що морозу не боїться,
Зеленіє цілий рік?
2.Хто і в спеку в хутрі ходить,
Не скида його свій вік?
3.Хто хоч рота і роз'явить,
Та ціле життя мовчить?
4.Хто багато всього знає,
Хоч не скаже, та навчить?
5.Хто з собою носить хату,
Що в ній двері є внизу?
6.Хто чотири роги має,
Та не вколе ні-разу?
7.Хто іде і днем і ніччю,
Іне спить, не спочива?

Загадки ці відгадайте-
Розкажу ще знов я вам!

Гр.Пилипець

BUCH UND KUNSTDRUCKEREI HANNS LINDNER-MÜNCHEN 23

ВОВЧЕНЯТА

ЧАСОПИС ДЛЯ ДІТЕЙ

Ч. I.

МЮНХЕН
1946

БЕРЕЗЕНЬ

Вовк і вовченята

Вовчики! Гей, вовченята!
В вовка-кігті, гострі зуби!
Вовк лиш вільно жити буде,
Не, як псюка все прип'ята!

В завірюху, в дні одчаю,
У голодні дні, дні муки,
-Теж не знає вовк розпуки:
Не втікає він із краю...

Як же мусить і покинув
Рідний ліс і рідні гори,
/Бо не звик вовк до покори/,
-Так поверне, хочби згинув!

Вовчики! Гей, вовченята!
В вовка-кігті, гострі зуби:
Вовк усюди вовком буде!
-Ось наука вовка-тата!..

Стрибожич.

БРИСЬКО НА ЛОВАХ.

Наш Брисько нюхом занюхав, вухом зачув, очима побачив, що під лісом є два зайчики.

І забажав піти на лови.

А мороз був сильний, тріскучий. Одягнувся Брисько добре.-Взяв великі чоботи, теплі рукавиці, кожушок і хутряну шапку з наушницями. Через плече перевісив рушницю.

А сам Брисько був товстий, грубий, добре годований. Бреде снігами по коліна, сопе...

Аж дивиться: під лісом, на леваді два молоденькі зайчики грають у копаного м'яча.

Здалека пізнав, що це Сірий і Куценький.

Хто б їх не знав?

-На них лише тоненькі сорочечки і спортові штанцята. Плигають, скачуть, кидають м'ячем то сюди, то туди.

Що їм мороз, що їм зимно, вітер?! Їм холод не шкодить! Це ж знані спортовці!

Тільки їх Брисько побачив, заграла в ньому ловецька кров. Підійшов ближче, змірився рушницею, взяв на мушку Куценького...ні, не того-Сірого,-ні, не того-обох, обох нараз!-та й вистрілив: бах! ба-бах!..ах, ах!..-Аж гомін пішов, а сам Брисько від гуку перевернувся.

Та й думає:

-Піду я позбираю зайчиків,а моя пані Брисьчиха зжарить мені з них добру печеню.-

Викарабкався зі снігу,глянув,-а вони собі спокійненько дальше грають копаного м'яча. Якраз Куценький дав Сірому голя.

-Що це таке?-Або я не вцілив,або куля хибнула,або я не застрілив їх,що вони ще живі?

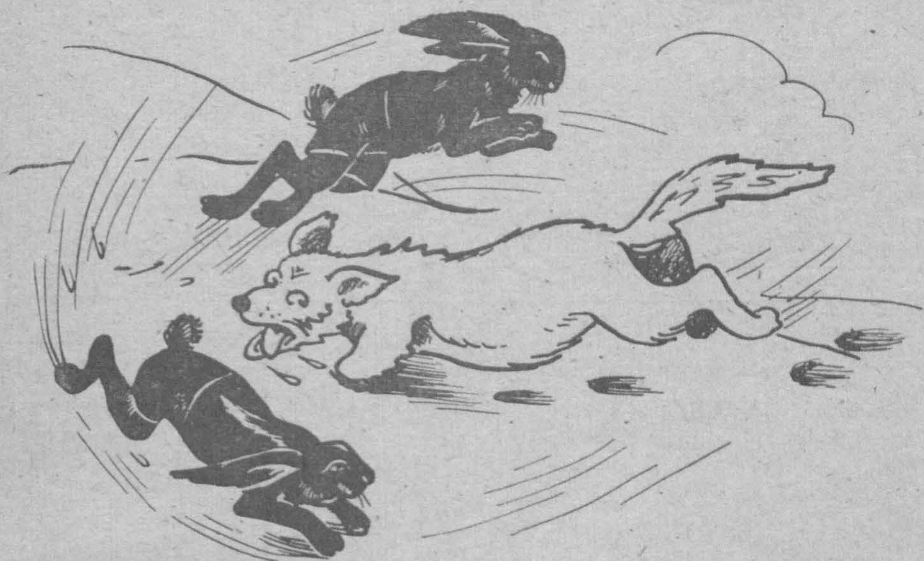
-А ви,сякі-такі,гільтаї,пождіть,підійду я ближче!

Та й пустився бігти до них.

Біжить,біжить,вже ось-ось близенько,тільки стрілити!-Та що це таке?-Зайчиків немає!

А вони,наче той пух,летять над землею; один вправо,другий вліво,то позаду його,то спереду.Куценький тільки:шусть-шусть!А Сірий: шур...р-шелесть!

Пустився Брисько за одним,а другий-мельк йому перед самим носом.Він за цим,а той вже ось-ось близько,тільки стрілити!

А тут Бриськові вже душно стало,шапка очі заслонила.Кинув шапку й рукавиці в сніг. Легше стало...

Біжить дальше...Ще важко.

Скинув кожушок.-Ба,і чоботи заважають!

Та й чоботи скинув.

Біжить з рушницею мов навіжений.А зайчики йому все перед очима: то близько,то знову далеко-далеко,аж під лісом!

А як біжать!Стрибають кривулькою,мелькають Бриськові своїми хвостиками-дзеркальцями прямо перед очима.А досягнути їх,зміритися, стрілити - годі!

-Ах,ви клаповухі,куці,безхвості!Я вас на мак,на порох зітру.-Я вас зубами ось-як роздеру!-та й кинув рушницю,забрехав,залаяв: -Гав-нав!дзяв-дзяв!-Змучився,впрів,вже ледве ноги тягне.

А зайчики бадьорі,веселі,вибрикують: спортовці!

Та ще посміхаються:

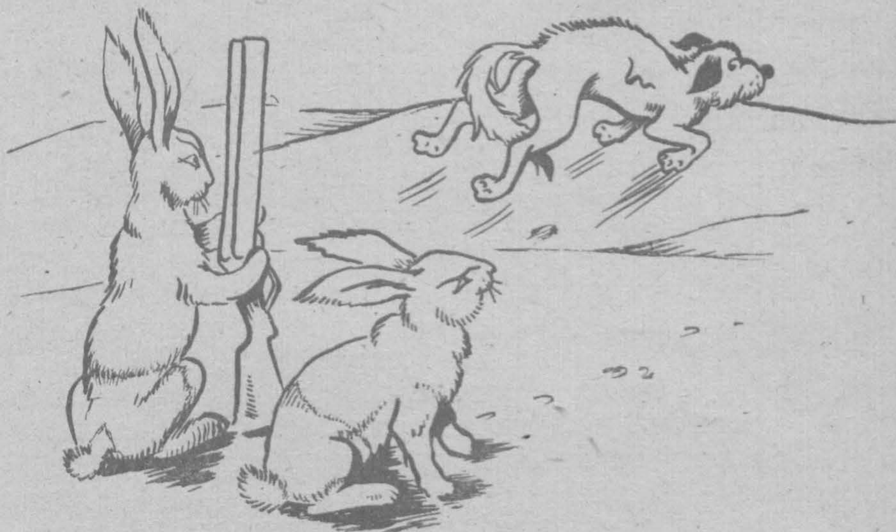
-А що пане Бриську,змучилися?Спочиньте, будьласка!.. А де ж ваша рушниця?

Дивиться Брисько, а вони вже в якийсь спосіб дістали його власну рушницю в свої лабки!

-Як це сталося?..Куди вони його зайшли?Як у блуд увели?..Як голову закрутили?..-От пошився в дурні!

„Та ж чого доброго, ці молокососи можуть ще мене, поважну особу, з моєї власної рушниці пострілити!- Хіба ж такі дурні вміють рушницею орудувати?!

Схилив голову і подався додому. Подорозі гребе в снігу, шукає розгублених речей і заводить: гав-гав! гав!..уууу!.. і своїми довгими вухами сльози утирає.

А зайчики йому вслід:

-Пане Бриську! А вертайте здорові додому! Лежіть собі в буді та ловіть мух!..

Куценький зложив лабки в трубку і гукнув:

-Не за двома зайцями ганятися!..Не за двома!..Не з нами вам мірятись! - Ми спортовці!..

Олена Цегельська.

ЮРЧИК БРИГАДИР

Юрчик хлопець це завзятий,
Юрчик справжній вже юнак:
Лук на плечах,меч прип'ятий,
Стрілів повний сагайдак!

Юрчик крикне:-вліво,вправо!
Гей,за мною,ходом руш!-
Лави,лави...сунуть жваво,
Мов один сталевий вуж!..

-Гей,берімо барикади!
Боротьба-для нас це пир!
Заступіть того хто впаде,
-Юрчик в бою командир!

-Гей,берімо за лопати!
Хто за мною,хто в сам вир?!
Тут нам-стежку простругати!
-Юрчик в праці бригадир!..

Стрибожич.

Їде школяр

Паде сніжок...
Сніжні метелики летять,
Неначе пух...
Між небом і землею-рух
Зірки сріблисті мерехтять:
Паде сніжок...

Іде школяр,
А ввічі вітер льодовий
Все сипле сніг,
Звалити хоче хлопця з ніг.
Дарма!..До школи між дітей
Іде школяр!..

Стрибожич

Діти однієї матері

– Харків!.. Львів!.. Київ!.. Ось,гляньте – Кубань!..– діти збилися в громадку,нахилилися над картою України. Водять по ній пальчиками.Пробігають зором простори з Харкова до Львова,з Кубані до Попраду, з Полісся до Карпат.

–Звідкіля ти Васильку?..Ти говориш часто: „звичайно і да",запитав Степанко хлопчика,що вп'ялив очі в Харків.

–Звичайно–з Харкова!–відрубав гордо Василько,не відриваючи очей...–Мій батько був там інженер на заводі.Я буду теж інженер!Побудую літака й полечу в Харків...

-А я-зі Львова!-каже Степанко.-Бач, Васильку,який ти! Встромив очі в Харків і годі відірвати!..Львів-теж гарне місто!-додав неначе з докором Степанко.

-Ну,теж видумав і докоряти береться,- похапцем відказує Василько і глядить синіми очима на Степанків Львів...

Степанко радий каже Василькові:

-Мій татко був шофер у „Маслосоюзі" Я буду теж шофер і поїду до Львова.Буду їздити вантажним автом зі Львова до Харкова... А ти приїдеш до мене,Васильку,в гості?-

-Еге ж,приїду!Я їздитиму по всій Україні...і понад Карпати полечу до Ужгороду,до Софійки.

Софійчині уста,мов ягідки,сміються до Василька.

Діточі очі біжать шляхом,кудою летітиме літак Василька....Їм увижається Василько літун.Всі вдивлені в карту України немов бачать величні городи,пишні села.

Василько мов снить:глядить з літака на землю,під ним саме-прекрасний Собор Святої Софії в Києві,а ось-і Собор Святого Юра у Львові!..

Тут літак тричі кружляє над містом і приземлюється на летовищі,там жде Степанко.

...Літак знову піднявся...
Біля Василька-поруч Степанко...Летять...
До Софійки летять...

Дітям причувається гук мотора,ось виразно чути стукіт толоків!Ні!Це їхні серця...в спільному ритмі так б'ються!.. До рідних міст,до рідних сіл,що ген далеко,далеко,а здається ось перед очима!..

Діточі очка яснііють,яснііють,уста усміхаються,сміються,а в Софійки покотилися по личку брилянтові зірки.

-А я поїду пароплавом у Київ і їздитиму по Дніпру до Чорного Моря,як мій татко!-перервав мовчанку Володя.

Данилко з Полісся,що досі мовчав здивовано, питає:

-Куди ж тобі з Мюнхену їхати пароплавом?-

-То ж недотепа!-каже Володя,-бачиш,-недалеко Дунай;Дунаєм до Чорного Моря,а там поплиuвемо як запорожці.

-В діточих жилах забурлила кров мов хвилі в Чорному Морі. Данилко затиснув п'ястучки мов спер на весла:йому здається,що пливе по Припяті,а сонце колихається на хвилях,купається в річці!..

- . -

Надворі весна!

-Цяп,ціп,цяп!-падуть каплинки-росинки....

Вони ще недавно злетіли сніговими метеликами...

Течуть,стрибають струмки...

Весняне сонечко обмиває своє личко в калюжці...це ж перша водичка!

В таборовій школі зібралися діти,що їх - разом з їхніми батьками - вигнала воєнна хуртовина зі всіх закутин України на чужину.Вони похилені над картою України,немов діти однієї матері,вивчають географію Рідного Краю!..

Дядько Мирон .

В пам'ять пророків

Гей, погляньте тут кохані,
Чи портрети вам ці знані?..
Хто глядить із них на вас?
-Леся і Кобзар Тарас...
Лесю славну знають всюди,
Що хоренькі мала груди,
А серденько мов дзвінок,-
Ще ось чути голосок!..
Місяць лютий - це ж змагання,
Боротьба, а не вагання!
Леся в нім прийшла на світ,
Леся немічна - граніт!
А найбільший - це Шевченко,
Він немов вложив серденько
В груди кожному із нас...
Піонір, борець - Тарас!..
Місяць березень - це ж втіха,
Це кінець зими і лиха!
В нім вродився наш Кобзар,
В нім погас і слова жар...
Місяць березень - це ж свято,
Це ж весни, життя початок!
Без меча родивсь вояк!
Чи ж не Божий в тому знак?!
Гей, великі це пророки:
Нам вказали перші кроки,
Слово їх, мов з неба грім
Відчинило очі всім!..
Їм вклонитись - це замало!
Гей, до діла, діти, жваво!
Буде це для них привіт!
Це ж Шевченків заповіт!..

Стрибожич.

В О В Ч Е Н Я.

Раз веселі, милі діти
На лужку зривали квіти,
Коли-зирк! Аж вовченя...
Так завбільшки в кошеня.

Діти вгледіли, спинились,
З вовченям розговорились,
Звідки, хто воно, чиє,
І чи мама в його є.

Вовченя їм розказало,
Як воно само гуляло,
Як за ним погнавсь їжак,
Як він хрюкнув...просто жах!

Розказало,-як тікало,
Як сюди на луг попало,
І тепер не знає,де
Свою голову складе.

Залилось мале сльозами:
„Хочу,хочу в ліс до мами!
Але там їжак мене
Мабудь знову нажене!"

Стали діти розважати,
Дрібні сльози утирати:
„Та не плач бо,не журись,
Краще в поле подивись!"

Зирк! Аж в полі у пшениці
Очі блискають вовчиці.
„Мамо,матінко моя!"
Закричало вовченя.

Дітям навіть не вклонилось
І клубочком покотилось.
„Мамо,матінко моя!"
Тільки чулося здаля.

О.Олесь.

Летять лелеки

Гей,летять,летять лелеки
Із країн тепла і спеки,
-Це ж вони летять до нас,
Бо іде весняний час!

У Карльсфельді,на Фраймані
Личенька в дітей рум'яні:
-Гей,летять,летять бузьки́,
Подають нам ніженьки!..

-Ой,летіть самі,лелеки,
Вам не грозять небезпеки!
Прийде,прийде і для нас
Весняний,прегарний час!-

Прилетять на рідні стріхи,
-Скільки клекоту і втіхи!
Гей,як весело тоді
Там у рідному гнізді!..

Вийде Ганя із хатини,
А бузьок їй вістку скине
І розкаже їй про нас,
Що незмінні ми ввесь час!

Стрибожич.

ЛЮБЦЯ

ЛЯЛЮ ЗАСИПЛЯЄ

Аа...а..а!..
Спи,лялюсю мала:
Покладу тебе я в ліжко,
Спи,спи,спи моя потішко!..
Аа...а..а!..Ой цить,цить!..
Біля тебе Місьо спить!..

Аа...а..а!..
Спи,лялюсю мала:
Обтулю тебе в перинку
І засплю свою дитинку...
Аа...а..а!..Ой,цить,цить!
Біля тебе котик спить!..

Аа...а..а!..
Спи лялюсю мала:
Загашу я зараз свічку
І закличу темну нічку!..
Аа...а..а!..Ой,цить,цить!..
Біля тебе ненька спить!..

Дядько Мирон.

К О Т И К

П О М І Ч Н И К

Пише Ромчик: а, о, у...
Ох,як тяжко це йому!..
то поможе,хто розкаже
Як писати,хто покаже?

-Я жовнярик з олива,
Написав би я,ов-ва!..
Щоб не мав он-де я варти,
Військо,бачиш,-це не жарти!

Коник каже: іга..га...а!
Написав би я хоч а...
Бач,вожу́ я ось гармати,
Як я можу помагати?!

А годинник:так,тік,так!
Написав би я,ще й як!..
Часу в мене ні хвилини,
Я показую години...

Та знáйшовся помічник,
Що до псотів радо звик.
Хто ж?Ну-котик наш Мурмило,
Що нявкоче любо-мило...

І нявкоче:няв,няв,няв!..
-Напишу я!Ти ж не знав?
І на столик скаче з печі
-Поможу тобі ці речі!..

Пхає хвостик в каламар:
-Напишу все як школяр.
Сам побачиш ти це зразу,
Дай,я хвостиком намажу!

Ромчик того вже не чув,
Так завзято пише: у...
Той же котик,той Мурмило
Розілляв на стіл чорнило.

Дядько Мирон.

Мала господиня

Реня рано встала,
Личко вмила,
Ручки вмила
Отченаш сказала.
-Дайте, мамо віник,
Підмету вам сіни,
Підмету теж хату,
Заки прийдуть тато.-
Ось дивіть,
Як робота кипить!..

Реня по сніданку
Миску вмила,
Ложку вмила,
Вмила теж і склянку.
-Дайте,мамо,ножик,
-Реня вам поможе
Бульбу оббирати,
Морквицю стругати.-
Ось дивіть,
Як робота кипить!..

Реня наробилась:
Ненька рада,
Реня рада,
Хоч таки втомилась.
Тато-тільки в хату,
Ненька у заплату
Каже:„Наша Реня
Справжня господиня!"
То ж глядіть:
Так як Реня робіть!..

Дядько Мирон.

ЮРЧИК ІНЖЕНЕР

Сунуть, сунуть повзи...
Їдуть самоходи...
Свищуть паровози...
Повстають заводи.
Юрчик всім кермує, -
Тут відкрутить,
Там прикрутить,
Літака монтує...
Молоточком стук, стук!..
Пилочкою джер, джер!..
Як приложить Юрчик рук,
Буде інженер!..

Дядько Мирон.

ДО ЧИТАЧІВ!

В кожному числі нашого часопису міститимемо віршики, оповідання, казки, загадки і т.п. молоденьких письменників...

Пишіть про життя і працю української дітвори!..

Надсилайте світлини дітей з їхніми вчителями й катехитами!...

Заввага:

З технічних перешкод число виходить з опізненням.

"Вовченята" часопис для української дітвори. Видає: Видавництво „Вовченята", Мюнхен-Фрайман.

Редагує колегія. За редакцію відповідає Володимир Оренчук.

Адреса Редакції і Адміністрації: о. Петро Даревич,

D. P. Center S.S. Kaserne Team 107 München-Freiman

ХТО
РІШАЄ ПРО ВЕСНУ?

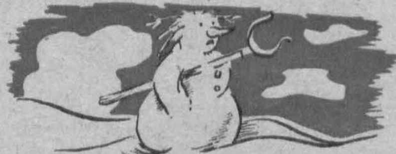
ХТО
РІШАЄ ПРО ВЕСНУ?

Дід я морозище, 1.
Вітер в ухах свище,
Цілими я днями
Лиш броджу снігами...
Гоп, гоп, гопа...па..а!..
Хай ввесь вік живе зима!

Я знов завірюха, 2.
Баба без кожуха,
Дідові кревнячка,
І зимі своячка...
Гу...у, гу...у,гопса...са!
Хай ввесь вік живе зима!

Снігова я баба, 3.
Зимоньці я рада,
Завірюху знаю,
З морозом гуляю...
Гоп, гоп, гопса...са!
Хай ввесь вік живе зима!

Я мала сніжинка, 4.
Снігова дитинка,
З неба я злітаю,
З вітром все гуляю...
Гоп, гоп,гопай...да!
Хай ввесь вік живе зима!

Я мала Марічка, 5.
У косичці стрічка,
Я зиму кохаю,
А весни чекаю!..
Гоп, гоп,гопай...да!..
Хай іде, іде весна!

Сонце я,на небі, 6.
Всім і все в потребі,
Я діток кохаю,
Їм тепло зсилаю...
Гоп, гоп, гопса... па!...
Хай іде, іде весна!..

Стрибожич.